

kommen afløst af en fast Løn, saa vil man der ved kunne hæve den Afsættelse, som finder Sted angaaende kirkelige Handlinger. Jeg har ikke kunnet undlade at bringe denne Sag paa Dmtale her, fordi jeg glæder mig til, at en yderligere Ordning af dette Forhold vil afhjælpe de Mønstre, der nu ere tilstede.

J. N. Hansen: Det er en uheldig Form, hvorunder Offeringen nu skeer. Den foregaaer jo paa Landet i Kirkerne, og et saadant Syn som det, at Menigheder skarevis vandre op til Alteret og nedlægge sine Skillinge midt under Gudstjenesten, kan aldrig virke heldigt. Derpå skal Præsten, naar han kommer hjem med disse Skillinge, undersøge, om ikke En eller Anden, som skalde offere, har forsynet det, og naar han finder, at Noget har undladt at offere, som var pligtigt dertil, eller at det Offer, der er ydet, er for lidet, saa maa han, naar han ikke vil nøjes dermed, sætte sig ned og skrive til Amtsraadet og bede, at det vil have den Godhed at bestemme, hvormeget denne Mand i Fremtiden skal offere. Amtsraadet tager da Beslutning om, hvormeget Vedkommende skal offere, og meddeler ham det igjennem Sogneforstanderskabet, og han maa da finde sig i for Fremtiden at betale denne Skat. Det forekommer mig, at dette er en overordentlig uheldig Foranstaltning, ikke saameget for Afgiftens Skyld som for den Form, hvorunder den ydes; thi den er jo altsaa paalagt ved Tvang. Jeg har fundet, at det vilde være langt hensigtsmæssigere, saa længe Offeringen overhovedet skal bestaa, om Sogneforstanderskaberne ved Siden af de andre Afgifter, de opkræve til Sognets Kasse, tillige opkrævede disse af Amtsraadet bestemte Skillinge og betalte Præsten dem i en samlet Sum; jeg antager, at det vilde være lettere for Iderne og behageligere for Præsterne selv. Saaledes gaaer det jo netop til med Præstepengene i Kjøbenhavn; man spørger først — men det er kun for det Syns Skyld — hvad Enhver vil give i Præstepenge, men det betyder som sagt Intet; og bagefter sætter da vedkommende Autoritet en Sum, som den selv synes, og opkræver undertiden det To- à Tre-dobbelte af det. Menighedsmedlemmet selv har opgivet, at han vilde yde. Præstepengene op-

kræves altsaa som en anden Skat, og det er noget Uvigtigt, jeg har tænkt mig kunde finde Sted med Hensyn til Offeret paa Landet. Hvad angaaer Offeringen ved sacramentale Handlinger, forekommer det mig, at der aldeles ingen Vanstuelighed er tilstede; thi det beroer paa enhver Familiefader selv, hvad han ved en saadan Leilighed vil offere. Naar han f. Ex. skal have et Barn døbt, kan han jo gaae til Præsten og sige: „Her er, hvad jeg vil yde for denne Handling; jeg ønsker mine Bøddere fritagne for at offere og betaler derfor, hvad jeg mener er passende; skal De have Mere, saa vær saa god at sige mig, saa skal De faae det.“ Jeg veed, at dette har været Tilfældet paa eet Sted, og det har vist sig at være fuldkommen lobligt, thi Præsten yttrede første Gang det skete, at han ikke vilde tage indb. Offeret paa den Maade, dersom han ikke var nødt dertil, men den samme Familiefader har ved senere Barnebaab gjentaget den samme Fremgangsmaade, uden at der fra Præstens Side er skeet Indsigelse derimod. Det beroer altsaa paa en Familiefader selv, om han vil undgaae Offeringen med Hensyn til disse sacramentale Handlinger. En anden Sag er det, at vi, efter den Udtalelse, vi have hørt af den ærede Minister, meget snart kunne vente at faae denne Pligt forandret, saa at det bliver en frivillig Sag, og da vi jo Alle ønske, at denne Lov skal gaae igjennem, skal jeg ikke yttre mig videre, men jeg har anset det for rigtig at bringe Spørgsmaalet paa Bane ved denne Leilighed.

Barfod: Under Finantslovens Behandling kom jeg tilfældigviis til at undsige nærværende Lov, men dengang havde den baade en anden Titel og et andet Indhold; saaledes som den nu foreligger, kan jeg ikke Andet end vilige den, men det skulde dobbelt glæde mig, hvis det blev Tilfældet, hvad den ærede Minister nylig yttrede, at det ikke alene er disse Udsættelser til Geistligheden, der blive affassede, men ogsaa de andre tilsvarende. Det glædede mig i høi Grad at høre den ærede Rigsdagsmand for Holbet Amts 2den Valgkreds (Scherning) at modsigte, hvad der var fremfat af den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 6te Valgkreds (J. N. Hansen) om Uvigtigheden af at